

ВОДИЧИ КРОЗ НАШЕ ЖИВОТЕ

Муве на удици

Притиска, једва се дише, једва корача, а потребна је смелост да се каже *шта*. Још се правимо да не знамо шта се иза брда ваља. Година никако да заиста почне. Изгледа да се и она нећка због свега што се у њој навршава и завршава. Не смишљамо путовања на острва, него се свако од нас претвара у острво.

„Суморни неки дани”, вели добри стари Душан Радовић. „Сад је добро имати пријатеља, једноставног, ведрога, веселог, лековитог. Да нас научи шта је важно а шта неважно у животу. Да нас лупи шаком по рамену и да од тог ударца оздравимо.”

Са све мање чуђења и туге гледамо како неки велики уметници и стручњаци завршавају животе и каријере као муве на удици. Као папирне марамице потрошене у једној кијавици. Као смоквин лист и кићанка за једну политичку кампању. На наше очи претварају се у човечуљке, у кварљиву сезонску робу. „Ако ниси научио шта да говориш, бар си могао научити да ћутиш.”

Учинили смо све да се странци у Београду лако снађу. Време је да помогнемо и Београђанима. У граду где се коцка као у Лас Вегасу, забавља као у Бангкоку, бели мрс троши као у Боготи и Меделину, политика води као у Титограду, пол мења као у балади

о Франкенштајну, Београђани се више не осећају као код куће. Кад пођу „у град”, многи понесу приручни енглески речник. Ако се нешто забуне, моле странце за помоћ. Само по рупама на коловозу и отвореним контејнерима знају да су у Београду.

И тако. Бранимо се дугмадима: *Cancel. Close. Delete*. Бранимо се радом и надом, молитвом и тишином. Вама је лакше, ви имате

Националну ревију

. Само скренеш поглед мало удесно (ка Садржају) и изабереш где да се склониш.

<

(Извор: www.nacionalnarevija.com)

Објављено: недеља, 11. фебруар 2018, 20:30h